

A KIRÁLYOK ELSŐ KÖNYVE

17. fejezet Illés története

1 A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő Úrra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőkből nem lesz sem harmat, sem eső, amíg én azt nem mondom.

2 Ezután így szólt hozzá az Úr igéje:

3 Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre!

4 A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad.

5 Elment tehát, és az Úr igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre.

6 A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ihatott.

7 Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban.

Illés a sareptai özvegnél

8 Ekkor így szólt hozzá az Úr igéje:

9 Kelj föl, és menj el a Szidónhoz tartozó Sareptába, és maradj ott! Én megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad.

10 Fölkelt tehát, és elment Sareptába. Amikor a város bejáratához érkezett, éppen ott volt egy özvegyasszony, aki fát szedegetett. Odakiáltott neki, és ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edényben, hadd igyam!

11 Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utánakiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal!

12 De az asszony így felelt: A te Istenedre, az élő Úrra mondom, hogy nincs miből. Csak egy marék liszt van a fazekamban, és egy kevés olaj a korsómban. Éppen most szedegetek pár darab fát, hogy hazamenve kisüssem azt magamnak és a fiamnak. Azt most megesszük, azután meghalunk.

13 Illés azonban ezt mondta neki: Ne félj, csak menj, és tégy úgy, ahogyan mondtad; de előbb készíts belőle egy kis lepényt, és hozd ki nekem! Magadnak és a fiadnak csak azután készíts!

14 Mert így szól az Úr, Izráel Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajoskorsó nem fogy ki addig, amíg az Úr esőt nem bocsát a földre.

15 Az asszony elment, és Illés szavai szerint járt el. És evett ő is meg az asszony és a háza népe is mindennap.

16 A lisztesfazék nem ürült ki, az olajoskorsó sem fogyott ki az Úr ígérete szerint, ahogy igéjében, Illés által, megmondta az Úr.

17 Történt ezek után, hogy megbetegedett az asszonynak, a ház úrnőjének a fia, és betegsége olyan súlyossá vált, hogy már nem is lélegzett.

18 Az asszony így szólt Illéshez: Mi bajod van velem, Isten embere? Azért jöttél hozzám, hogy emlékeztess bűnömre, és megöld a fiamat?

19 Ő ezt mondta neki: Add ide a fiadat! És kivette az öléből, felvitte a felső szobába, ahol lakott, és az ágyra fektette.

20 Majd az Úrhoz kiáltott, és ezt mondta: Istenem, Uram! Még bajt is hozol erre az özvegyre, akinek én a vendége vagyok, és megöld a fiát?!

21 Azután háromszor ráborult a gyermekre, és így kiáltott az Úrhoz: Istenem, Uram! Térjen vissza a lélek ebbe a gyermekbe!

22 Az Úr meghallgatta Illés szavát, a lélek pedig visszatért a gyermekbe, és az föléledt.

23 Illés ekkor fogta a gyermeket, levitte a felső szobából a házba, odaadta az anyjának, és ezt mondta Illés: Nézd, él a fiad!

24 Az asszony így felelt Illésnek: Most már tudom, hogy te Isten embere vagy, és hogy igaz a te szádban az Úr igéje!

18. fejezet **Aháb üldözi Illést**

1 Hosszú idő múlva, a harmadik esztendőben így szólt az Úr igéje Illéshez: Eredj, jelenj meg Ahábnál, mert esőt akarok adni a földre!

2 Illés tehát elment, hogy megjelenjen Ahábnál. Samáriában súlyos éhínség volt.

3 Ekkor Aháb hívatta Óbadját, a palota felügyelőjét. Óbadjá igen félté az Urat.

4 Mert amikor Jezábel ki akarta irtani az Úr prófétáit, Óbadjá magához vett száz prófétát, és elrejtette őket ötvenenként egy-egy barlangba, és ellátta őket kenyérrel és vízzel.

5 Aháb ezt mondta Óbadjának: Menj el az ország összes forrásához és minden patakjához! Talán akad fű, és életben hagyhatjuk a lovakat és öszvéreket, és nem kell levágnunk az állatokat.

6 Fölosztották azért maguk között az országot, hogy ki mit járjon be. Aháb külön ment az egyik úton, Óbadjá is külön ment egy másikon.

7 Miközben Óbadjá úton volt, egyszer csak előtte termett Illés. Óbadjá fölismerte, arcra borult, és ezt kérdezte: Te vagy az, uram, Illés?

8 Ő így felelt neki: Én vagyok. Eredj, mondd meg uradnak, hogy itt van Illés.

9 De ő ezt mondta: Mit vétettem, hogy Aháb kezébe akarod adni a te szolgálodat, hogy megöljön?

10 Az élő Úrra, a te Istenedre mondom, hogy nincs nép, sem ország, ahová el ne küldött volna az én uram, hogy felkutasson téged. Ha azt mondták, nincs itt, akkor meg is eskette azt az országot és népet, hogy nem találtak meg téged.

11 És most te mondd: Eredj, és mondd meg a te uradnak, hogy itt van Illés!?

12 Megeshet, hogy amikor elmegyek tőled, elragad téged az Úr lelke, nem is tudom hová. Ha én megyek, és hírt viszek Ahábnak, ő pedig nem talál itt téged, akkor megöl engem; pedig a te szolgálád féli az Urat ifjúkorától fogva.

13 Nem mondták meg neked, uram, hogy mit tettem, amikor Jezábel öldökölte az Úr prófétáit? Elrejtettem az Úr prófétái közül százat, ötvenenként egy-egy barlangba, és elláttam őket kenyérrrel és vízzel.

14 Most mégis ezt mondd: Eredj, és mondd meg a te uradnak, hogy itt van Illés?! Ő meg fog ölni engem.

15 De Illés így felelt: A Seregek élő Urára mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy még ma megjelenek előtte.

16 Elment tehát Óbadjá Aháb elé, hogy jelentést tegyen neki, Aháb pedig Illés elé ment.

17 Amikor Aháb meglátta Illést, ezt mondta neki Aháb: Te vagy az, Izráel megrontója?!

18 Ő így felelt: Nem én döntöm romlásba Izráelt, hanem te és a te atyád háza, mert elhagytátok az Úr parancsolatait, és te a Baalokat követed.

19 Most azért üzenj, gyűjtsd ide hozzám a Karmel-hegyre egész Izráelt meg Baal négyszázötven prófétáját Aséra négyszáz prófétájával együtt, akik Jezábel asztaláról élnek.

Istenítélet a Karmel-hegyen

20 Akkor elküldött Aháb Izráel fiaiért, és összegyűjtötte a prófétákat a Karmel-hegyre.

21 Illés pedig odalépett az egész nép elé, és így szólt: Meddig sántikáltok még kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt, ha pedig Baal, akkor őt kövessétek! De a nép nem felelt egy szó sem.

22 Akkor Illés ezt mondta a népnek: Én maradtam az Úr egyetlen prófétája, Baal prófétái pedig négyszázötvenen vannak.

23 Adjanak nekünk két bikát; ők válasszák ki maguknak az egyik bikát, darabolják föl, és rakják a fahasábokra, de tüzet ne gyújtsanak! Én is elkészítem a másik bikát, rárakom a fahasábokra, de tüzet én sem gyújtok.

24 Ezután hívjátok segítségül a ti istenetek nevét, és én is segítségül hívom az Úr nevét. Amelyik isten tűzzel felel, az az Isten. Erre az egész nép megszólalt, és ezt mondta: Jó lesz így!

25 Illés ezután így szólt Baal prófétáihoz: Válasszátok ki az egyik bikát, és készítsétek el először ti, mert ti vagytok többen! És hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet ne gyújtsatok!

26 Ők fogták a nekik jutott bikát, elkészítették, és segítségül hívták Baal nevét, így szólogatva őt reggeltől egészen délig: Ó, Baal, felelj nekünk! De nem jött válasz, és nem felelt senki. Eközben ott sántikáltak az oltár körül, amelyet készítettek.

27 Délben aztán Illés gúnyolni kezdte őket, és ezt mondta: Kiáltsatok hangosabban, hiszen isten ő! Talán elmélkedik, vagy a dolgát végzi, vagy úton van, vagy talán alszik, és majd fölébred.

30 Akkor Illés ezt mondta az egész népnek: Gyertek ide hozzám! Erre odament hozzá az egész nép, ő pedig helyreállította az Úr lerombolt oltárát.

31 Fogott Illés tizenkét követ a Jákób fiaitól származó törzsek száma szerint; Jákóbbhoz szólt így az Úr szava: Izráel lesz a neved.

32 A kövekből oltárt épített az Úr nevében, azután árkot húzott az oltár körül, amelybe két véka vetőmag is belefért volna.

33 Azután elrendezte a fahasábokat, földarabolta a bikát, és rárakta a fahasábokra.

34 Majd ezt mondta: Töltsetek meg négy vödört vízzel, és öntsétek az áldozatra meg a fahasábokra! Azután ezt mondta: Ismételjétek meg! És megismételték. Újra mondta: Harmadszor is tegyétek meg! Megtették harmadszor is,

35 úgyhogy a víz már folyt az oltár körül, és az árok is megtelt vízzel.

36 Az áldozat bemutatása idején odalépett Illés próféta, és ezt mondta: Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem!

37 Felelj nekem, Uram, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és fordítsd vissza a szívüket!

38 Akkor lecsapott az Úr tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta.

39 Amikor látta ezt az egész nép, arcra borult, és ezt mondogatta: Az Úr az Isten, az Úr az Isten!

41 Ezután Illés ezt mondta Ahábnak: Menj föl, egyél és igyál, mert eső zúgása hallatszik.

42 Aháb fölment, hogy egyék és igyék. Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé rejtette.

43 Így szólt a szolgáljához: Menj föl, és figyeld a tengert! Az fölment, figyelte egy darabig, majd ezt mondta: Nincs ott semmi. Illés ezt mondta: Menj vissza hétszer!

44 Hetedszerre ezt mondta a szolga: Most egy tenyérnyi kis felhő emelkedik föl a tengerből. Ő azt felelte: Eredj, és mondd meg Ahábnak: Fogass be és indulj, míg föl nem tartóztat az eső!

45 Mindeközben viharfelhők sötétítették el az eget, és zuhogni kezdett az eső. Aháb ekkor harci kocsira szállt, és Jezréelbe ment.

46 Az Úr keze pedig Illéssel volt, és ő, feltúrva övébe a ruhája alját, Aháb előtt futott a Jezréelbe vezető útig.

19. fejezet **Jezábel üldözi Illést**

5 Azután lefeküdt, és elaludt a rekettyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél!

6 Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél ott van egy forró kövön sült lángos és egy korsó víz. Evett, ivott, majd újra lefeküdt.

7 Az Úr angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted!

8 Ő fölkel, evett és ivott, majd annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hóreb-ig.

Illés a Hóreb-hegyen

9 Itt bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az Úr igéje: Mit csinálsz itt, Illés?

10 Ő így felelt: Sokat buzgólkodtam az Úrért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni.

[11](#) Az Úr ezt mondta: Gyere ki, és állj a hegyre az Úr színe elé! És amikor elvonult az Úr, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az Úr előtt; de az Úr nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; de az Úr nem volt ott a földrengésben.

[12](#) A földrengés után tűz támadt; de az Úr nem volt ott a tűzben. A tűz után halk és szelíd hang hallatszott.

[13](#) Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Egy hang pedig így szólt hozzá: Mit csinálsz itt, Illés?

[14](#) Ő így felelt: Sokat buzgólkodtam az Úrért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni.

[15](#) Ekkor azt mondta neki az Úr: Menj, kelj ismét útra a pusztán át Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává.

[16](#) Azután Jéhút, Nimsí fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábél-mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává magad helyett!

[17](#) És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg.

[18](#) De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg Baal előtt, és minden száját, amely nem csókolta meg őt.

Elizeus Illés próféta utódja

[19](#) Amikor elment onnan, rátalált Elizeusra, Sáfát fiára, aki éppen szántott. Tizenkét pár ökör ment előtte, ő maga a tizenkettediknél volt. Amikor Illés elment mellette, rádobta a palástját.

[20](#) Akkor ő otthagyta az ökröket, Illés után futott, és ezt mondta: Hadd csókoljam meg apámat és anyámat, azután követlek! Ő azt felelte: Menj, de térj vissza; ne feledd, hogy mit tettem veled.

[21](#) Elizeus otthagyta őt, de aztán vette az egyik pár ökröt, levágta, és az ökrök szerszámából rakott tűzön megfőzte a húst, odaadta a népnek, és ettek. Ő pedig elindult, követte Illést, és a szolgálatába állt.

A KIRÁLYOK MÁSODIK KÖNYVE

2. fejezet Isten magához ragadja Illést

1 Amikor az Úr Illést forgószélben az égbe akarta ragadni, Illés és Elizeus elment Gilgálból.

2 Illés ezt mondta Elizeusnak: Maradj itt, mert engem Bételbe küldött az Úr. De Elizeus így felelt: Az élő Úrra és az életemre mondom, hogy nem hagylak el! Elmentek tehát Bételbe.

3 A bételi prófétatanítványok odamentek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az Úr ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok!

4 Akkor ezt mondta neki Illés: Maradj itt, Elizeus, mert engem Jerikóba küldött az Úr. Ő azonban így felelt: Az élő Úrra és az életemre mondom, hogy nem hagylak el! Megérkeztek hát Jerikóba.

5 A jerikói prófétatanítványok odaléptek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az Úr ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok!

6 Azután ezt mondta neki Illés: Maradj itt, mert az Úr a Jordánhoz küldött engem. Ő így felelt: Az élő Úrra és az életemre mondom, hogy nem hagylak el! Így hát együtt, ketten mentek tovább.

7 Velük ment ötven prófétatanítvány is, és amikor ők ketten megálltak a Jordánnál, tőlük távolabb azok is megálltak.

8 Illés fogta a palástját, összegöngyölte, és ráütött vele a vízre, mire az kettévált, ők pedig mindketten szárazon mentek át rajta.

9 Amikor átértek, Illés ezt mondta Elizeusnak: Kérj valamit, megteszem, mielőtt elragadtatom tőled. Elizeus így felelt: Jusson nekem kétszeres rész a benned munkálkodó lélekből!

10 Ő erre így felelt: Nehezet kértél. Ha látsz engem, amikor elragadtatom tőled, akkor úgy lesz; de ha nem, akkor nem lesz úgy.

11 Amikor azután beszélgetve továbbmentek, hirtelen egy tüzes harci kocsi jelent meg tüzes lovakkal, és elválasztotta őket egymástól. Így ment föl Illés forgószélben az égbe.

12 Elizeus látta ezt, és így kiáltozott: Atyám, atyám, Izráel harci kocsija és annak hajtója! Azután nem látta őt többé. Ekkor megragadta a ruháját, és két darabra tépte.

13 Majd fölemelte Illés leesett palástját, és megint odaállt a Jordán partjára.

14 Fogta Illés leesett palástját, ráütött vele a vízre, és így szólt: Hol van az Úr, Illés Istene, hol van ő? Amikor ráütött a vízre, az kettévált, Elizeus pedig átment rajta.

15 Látták ezt a jerikói prófétatanítványok, akik átellenben voltak, és ezt mondták: Az Illésben munkálkodó lélek Elizeusra szállt! És eléje menve a földre borultak előtte.

16 Majd ezt mondták neki: Van itt a te szolgálid között ötven ember, bátor férfiak: hadd menjenek el megkeresni uradat, hátha az Úr lelke ragadta el, és letette valamelyik hegyre vagy völgybe. De ő így felelt: Ne küldjete senkit!

17 Addig-addig unszolták azonban, míg végül azt mondta: Hát küldjete! El is küldték az ötven embert; azok három napig keresték, de nem találták meg.

18 Visszatértek azért hozzá, mert még Jerikóban tartózkodott. Ő így szólt hozzájuk: Mondtam nektek, hogy ne menjete.